

Johannes 20,1-9

Op de eerste dag van de week kwam Maria Magdalena, vroeg in de morgen – het was nog donker – bij het graf en zag dat de steen van het graf was weggerold. Zij liep snel naar Simon Petrus en naar de andere, de door Jezus beminde leerling, en zei tot hen: “Ze hebben de Heer uit het graf genomen en wij weten niet waar ze Hem hebben neergelegd.” Daarop gingen Petrus en de andere leerling op weg naar het graf. Ze liepen samen vlug voort, maar die andere leerling snelde Petrus vooruit en kwam het eerst bij het graf aan. Voorover bukkend zag hij de zwachtels liggen, maar hij ging niet naar binnen. Simon Petrus die hem volgde, kwam ook bij het graf en trad wel binnen. Hij zag dat de zwachtels er lagen, maar dat de zweetdoek die zijn hoofd had bedekt, niet bij de zwachtels lag, maar ergens afzonderlijk opgerold op een andere plaats. Toen ging ook de andere leerling die het eerst bij het graf was aangekomen, naar binnen; hij zag en geloofde, want zij hadden nog niet begrepen hetgeen er geschreven stond, dat Hij namelijk uit de doden moest opstaan.

Korte bezinning

Met Pasen klinkt de hoop volop in onze kerken: Jezus leeft! Onze Heer is door de dood en het graf heengegaan om blijvend bij ons te zijn. Hij is de Levende tussen ons in. Wij hebben iemand die altijd bij ons is.

Stil en behoedzaam gaat Maria op zoek naar de man die zij tot aan het kruis heeft gevolgd. Het is de liefde voor haar meester die haar geen rust geeft. Maria is zoals die vrouw uit het Hooglied die in poëtische taal op zoek is naar haar geliefde: Hoe ik ook zoek, ik vind hem niet. Ik sta op, doorkruis de stad, zoek ook op pleinen en in straten naar mijn zielsbeminde, maar hoe ik ook zoek, ik vind hem niet. Maria van Magdalena loopt haar weg. Nog voordat ze bij het graf is, ziet ze dat de steen is weggerold.

Terug bij Petrus roept ze het uit: ‘Ze hebben de Heer uit het graf gehaald. Wisten we maar waar ze hem hebben neergelegd.’ De woorden van Maria zijn de enige gesproken woorden in dit gedeelte van het evangelie. Zij drukken het verdriet, de radeloosheid en de onmacht van mensen uit, maar ook de liefde en haar zoektocht naar de Heer.

Beide gevoelens, verdriet en liefde, overvielen mij vandaag bij een foto van een echtpaar in het Britse Manchester. Ze waren 70 jaar getrouwd en kregen beiden corona. Dicht bij elkaar waren ze aan het ziekenhuisbed gekluisterd.

Nog een laatste keer hielden ze elkaars handen vast. De liefde straalde ervan af.

Dit is liefde die eindeloos is, die geen tijd en grenzen heeft. Die liefde heeft Jezus doen opstaan, heeft verdriet en dood overwonnen. Met die foto in gedachten, dacht ik, dit is Pasen. Jezus leeft!

De ochtend van Pasen

Verward, het hart doet zeer. Hij is er niet meer. Hij, die voor mij alles was en is en zal zijn. Ik dool rond. Nergens een steunpunt meer. Alleen nog doodse duisternis. Zelfs wat nog overbleef, zijn dode lichaam, weggenomen, vervreemd.

En plots: een stil woord, mijn naam in het nog zeer vroege licht. Een naar mij toegewend gelaat: Hij leeft.

Hij is er, de Levende. Hij opent mijn ogen: een nieuw zien wordt mij gegeven. Er valt een heel nieuw licht mijn leven binnen: Paaslicht.

Een open graf en een open hemel. En ik weet: Hij is er, Aanwezig.

Ik mag weer leven voor Hem, in Hem, door Hem. Hij leert mij zien met nieuwe ogen, met ogen van geloof.

Met die ogen wordt alles anders: elk mensenkind, een kind van de Vader; elk lijden, doorleden door Hem; elk sterven, anders, dieper leven.

Mag ik zo spreken? Ja, want niets kan mij nog van Hem scheiden. Hij leeft. Hij is er. Hij gaat met mij mee, nu en in het uur van onze dood.

Manu van Hecke, Abt Sint-Sixtus Abdij Westvleteren